

פסח

מסורת חסידיים חביבה אומרת שלקראת פסח נהוג לספר שלשה סיפורים הקשורים להכנות לחג. לסיפור אי אפשר לסרב, במיוחד לקראת פסח שבו "כל המרבה לספר הרי זה משובח"... נביא את הסיפורים כמעט כלשונם המקורית (מתוך ספר אוצר ישראל).

היי"ש והמים

מוכנים? סיפור ראשון: "היה איזה יהודי שעשה לפני חג הפסח חבית יין שרף (וודקה, ובראשי תבות י"ש), ונסע עם החבית למכור היי"ש, ועבר עם החבית יי"ש את הגבול בין מדינה למדינה, וכשעבר הגבול תפסו אותו שומרי הגבול ולקחו ממנו החבית יי"ש, כי היה אסור מחוק המדינה לסחור עם יי"ש מבלי רשות מיוחדת. ונסע היהודי תיכף לרבי ר' אלימלך מליז'נסק, זכותו יגן עלינו, ובכה מאד שלקחו ממנו את החבית יי"ש. אז אמר רבי אלימלך שילך ויאמר לשומרי הגבול שיטעמו מהחבית יי"ש ויראו שזה מים ולא יי"ש. וכן עשה היהודי וצוה לשומרי הגבול שיטעמו מהחבית יי"ש, וראו שהיא מלאה מים ולא יי"ש, ונתנו לו בחזרה החבית יי"ש.

והיהודי חזר שוב לרבי אלימלך ובכה לפניו האריך שהחבית יי"ש הינם מקור הכנסה עבורו לצרכי פסח ועכשיו החבית יי"ש מלאה מים. אז אמר לו רבי אלימלך שיטעמו ויראה שהחבית מלאה יי"ש, וכך הוה שהחבית חזר ליי"ש. והיה ליהודי צרכי פסח בהרחבה גדולה."

דיינו

הסיפור על דינו סיפור שני: "פעם היה מלך שנאבדה ממנו טבעתו. ציוה המלך לחפש את הטבעת, ואמר שמי שיקבל עליו לחפש אותה יתן לו המלך הרבה מעות שיהא לו אפשרות לחפש הטבעת. והיה שם איזה יהודי שהיה עני ואביון ולא היה לו במה להכין צרכי פסח. אמרה לו אשתו, הנה אתה רואה שהמלך נותן מעות למי שרוצה לחפש את טבעתו. לך גם אתה ותאמר שאתה גם כן רוצה לחפש הטבעת והמלך יתן לך מעות, ובזה המעות יהא לנו במה להכין צרכי חג הפסח. ונראה בעינינו עצת אשתו, והלך למלך ואמר שרוצה גם כן לחפש טבעתו. והמלך נתן לו מעות, והיהודי הכין בזה המעות צרכי פסח בהרחבה גדולה. והיהודי היה גם כן מכניס אורחים והביא לביתו על הסדר של ליל חג הפסח הרבה אורחים. ושם אצל המלך היה אחד מיועציו איזה 'גלח' (כומר) שונא ישראל. ולא היה יכול לסבול זאת, האריך היהודי הנ"ל רימה את המלך והוציא ממנו מעות. והלך הגלח לביל חג הפסח מתחת לחלון היהודי, וראה האריך שאוכל ושותה ואינו עוסק בכלל בחיפוש טבעת המלך. והלך הגלח למלך ואמר לו: אתה חושב שהיהודי מחפש את הטבעת, הנה אראה למלך מה עשה היהודי במעות שנתן לו המלך.

והמלך הלך עם הגלח עד ביתו של היהודי ועמדו מתחת החלון והסתכלו בפנים, וראו האריך שהיהודי יושב כמלך בגדוד... והיהודי היה לו מנהג, כשאמר ההגדה כשהגיע לחרוזים 'דיינו', אמר היהודי חרוז אחד וכל המסובים ענו אחריו 'דיינו' ובעת שעמד המלך מתחת החלון, אמר היהודי את החרוזים של 'דיינו'. ושמו של הגלח היה 'דייני' [בהגייה אשכנזית-חסידית, דיינו הופך להיות דייני]. ואמר המלך: הנה עכשיו עושה היהודי החקירה מי גנב טבעת המלך וכולם אומרים 'דייני'. אז הבין המלך שהגלח דייני הוא גנב הטבעת, וצוה המלך לאסור הגלח ולהכותו עד שיוודה. וכך היה, שהודה שגנב הטבעת, והיהודי היה לו צרכי פסח בהרחבה גדולה."

קוף אחרי בן אדם

קוף אחרי בן אדם הגענו לסיפור השלישי: "היה איזה יהודי שעבד אצל פריץ. פעם אחת התפאר הפריץ ואמר ליהודי: נכון הדבר באם לא היית נותן לך פרנסה היית גווע ברעב חס ושלום? והיהודי היה תמים וירא שמים, ענה לפריץ: מה אתה אומר, אתה מפרנס אותי?! הלא יש אל בשמים והוא זן ומפרנס לכל הברואים ואותי גם כן מפרנס. ואם הפריץ לא יהיה השליח, מן השמים יתן לי ה' יתברך על ידי שליח אחר. וכששמע הפריץ דיבוריו של היהודי חרה לו מאד, וצוה ליהודי שיעזוב מיד את מקומו ולא יתן לו שוב עבודה. והיה אז לפני חג הפסח, והיהודי היה עני ולא היה לו במה להכין צרכי חג. ולפריץ היה אוצר של מטבעות זהב, והפריץ היה נכנס לאוצרו לנקות המטבעות אם יש עליו איזה חלודה, והיה מנקה המטבעות ברוק שבפיו. ולפריץ היה חיה קוף (קוף בתור חית מחמד). וכידוע שזה החיה עושה מה שרואה שהאדם עושה. וכשנכנס הפריץ לאוצרו לנקות המטבעות לקח עמו הקוף, וראתה החיה שהפריץ מנקה המטבעות ברוק בפיו, וחשבה שהפריץ אוכל מהמטבעות של זהב. אחר כך ירדה החיה לבדה להאוצר והתחילה לאכול מהמטבעות עד שנתמלא כריסה עם מטבעות של זהב ונפלה פגר. וכשראה הפריץ שהחיה נפלה פגר צוה למשרתו שיזרוק הנבלה לביתו של היהודי, שידע שאם אני לא נותן לו אזי אין לו פרנסה. וכשזרקו החיה בביתו של היהודי נקרע בטנה ונפלה ממנה הרבה מטבעות של זהב. והיה כבר ליהודי צרכי חג הפסח בהרחבה גדולה. ובליל חג הפסח שלח הפריץ את משרתו לבית היהודי לראות אם יש לו מה לאכול. ומשרתו הגיע בחזרה ואמר לפריץ שיש ליהודי כל טוב. אז שלח לקרוא את היהודי ושאל מאין היה לו מעות להכין צרכי פסח. סיפר לו היהודי האריך שזרקו לו חיה בביתו וממנה נפלה מטבעות של זהב. אז אמר הפריץ: עכשיו אני כבר מודה שה' יתברך זן ומפרנס לכל. והיה ליהודי צרכי פסח בהרחבה גדולה."

דב"ר 03-5078467

בס"ד

לכבוד המלכה

גיליון שבועי תלמוד תורה "ברסלב - שיר חדש" תל אביב

שבת קדש מצורע - שבת הגדול

עלון מס' 13 ח' ניסן תשפ"ב

אדרבא / הרב ישראל יצחק בזאנסון שליט"א

אתם נפלאים!

מי עוד דיבר אליך ככה? מי עוד אמר לך שאתה נפלא מי הסביר לך אי פעם שהנקודה הטובה שלך, היא גם נקודת המוצא שממנה תתחיל את המסע הרוחני שלך לקראת הצלחתך? אין חכם ונבון כמי שהציע לנו את העצה הזאת, כדי לעזור לנו לקיים אותה. וכדי שיוכל לעזור לנו בזה, הוא מבקש שנשתתף במלאכה לפחות ברמה שלנו. זוהי הסיבה שבגינה הוא גילה את תורת 'אזמרה' כאומר בטון מעודד: "הוי זן את עצמך לכף זכות, כך שאוכל להעלות ולהוציא אותך באמת מכף חובה!".

למה כל כך הרבה אנשים שונאים את עצמם עד כדי רצון להימחק מהמפה... אומר הרב דוד בן יוסף שזה בגלל שהם אינם ה'עצמם' - הכיצד יוכלו לאהוב את מה שהחברה עשתה מהם שזה ממש לא הם? היינו מוסיפים לדבריו הקולעים שאין האנשים הללו יכולים להיות הם עצמם כל זמן שלא הורו להם את הנקודה הספציפית והייחודית שממנה הם אמורים להתחיל. 'כמה אתה נפלא, איזה אור יש לך. אם תמשוך אליך את הרוח העליונה שלך, החופפת עליך, תזרח כשמש בצהריים!'

המכחול בידיים שלך! / הר"ר איתי בכר שליט"א

לבוא מאמיתות לב. עידוד בגמטרי' חינוך, ובשניהם נדרשת אמת! חג פסח, פה-סח. כח הדיבור הוא הבונה עולמות ומציל נפשות לאחר ששחטנו את הציפור האחת, את פרעה, פה-רע זו שמסמלת דיבור רע, מילים עוקצות וכואבות. מעתה ניתן דרוור ללשונו המדברת טובות. בטא את הוקרתן לסובבים אותך. ר' לוי יצחק בנדר זצ"ל כותב שכל השפעה שיורדת מן השמים היא יורדת בלי כלי וכלי ציור, את הציור אני צריך לעשות בעצמי 'אני צריך להיות הצייר! לכן נקראים שני היצרים באדם יצר טוב ויצר הרע מלשון ציור, כל ניסיון שיש לאדם בזה העולם זה איך לצייר את המקרה לטוב או לביש. אנו בתור חסידי ברסלב המקורבים לרבנו הקדוש, שהוא מידת הנצח שאמר על עצמו "ניצחתי ואנצח גמרותי ואגמורו" שנצח בגימטריה זה נחמון, מחוייבים לצדיק לאחר שהביא לנו את המכחול לנצח בכל מעשה ידיו וכדומה מסביר ר' נתן (בהלכות ברכת הראייה) על מידת הנצח וכותב, שלמילה נצח יש שני פירושים - נצח פירושה תמיד וכן נצח פירושה לנצח ומסביר ר' נתן שרק שני הפירושים כשהם יחד כשזה לתמיד ואני מנצח אז זו ההצלחה. וכאשר אדם נלחם בדבר הקשה ביותר לשון הרע כמו שהגמרא אומרת (בבא בתרא קסה). "והכל בלשון הרע" תפקידנו הוא להיות עקשנים גדולים ולרצות לנצח תמיד את פרעה ולהיכנס לפסח עם עיניים נקיות שרואות רק את הטוב ופה צח שמדבר טוב על כולם.

המצורע נענש לישב בדרך, ראשו פרוע ובגדיו קרועים, כך יפשפש ב'נגעי נפשו' שהביאו אותו למצבו העלוב. לאחר שלבבו יבין, ושב ורפא לו - ויצא הכהן אל מחוץ למחנה וראה... והנה נרפא נגע הצרעת... וצוה הכהן ולקח למטה שתי צפרים חיות טהורות... ושחט את הצפור האחת... רש"י מביא מהגמרא (ערכין טז): "לפי שהנגעים באים על לשון הרע, שהוא מעשה פטופטי דברים, לפיכך הוזקקו לטהרת צפרים, שמפספטי תמיד בצפצוף קול. האיש נפרד מפטופטיו ולשון הרע. שחטו ציפור המפטפט, חסל. אך למה שוחטים רק ציפור אחת מתוך השתיים? למה את השנייה משחררים, כמו שנא' ושלח את הצפור החיה על פני השדה? בזהוה הקדוש (בפרשתנו) נאמר "כמה דעונשאי דהאי בר נש בגין מלה בישא, כף עונשיה בגין מלה טבא, דקאתי לידיה, ויכיל למללא, ולא מזיל". כמו שאדם נענש על מילים רעות ודיבורים אסורים שדיבר בחטא, כך נענש אף על מילים טובות ודיבורים חיוביים שיכול היה לומר, ולא אמר! ללשון הרע שתי משמעויות, דיבור רע ומניעת דיבור טוב! על שניהם נאמר בזהוה הק' "דפגים להווא רוחא ממללא" (שפוגם ברוח המדברת, נפש החיה שבאדם). בדרך זו, מלמד ה'שפת אמת' (מצורע תרס"א) את עניין שתי הציפורים! שוחטים ועוצרים את הדיבור הרע שדיבר עד כה, ואילו את הדיבור הטוב שמנע ועצר, משלחים חופשי ונותנים עוד ועוד ביטוי למילה הטובה. בכוח של מילים טובות להקל על משברים וקשיים, מילות עידוד מרפאות חוליי נפש, נוסכות תקווה ומביאות צמיחה ומינוף. מילים אינן עולות כסף, לא דורשות הפנייה ומרשם. תנאי יחיד - על המילים

שבת הגדול שלום

החידה השפועית נשאת פרסים האם משה רבנו מוזכר בהגדה? לתשובות נא לשלוח לפקס שמשפרו 03-5181735

מאמר הסידות הילד הזה...? הילד התברך באחוזים נכרים של ילדים מתמודדים... באשר אבא רואה על בנו שהוא סוטה מעט מהדרך הפלולה שבה מציע את משפחתו - הוא נחרד, וזה כהחלט מוכן! יש אבות שגלחמים בגביהם. שאל אותם: מדוע אתה עושה זאת? והוא יאמר לך בנכנות: מה זאת אומרת 'למה?' אני דואג לו, אני רוצה שיקשיק את להיות יהודי כשר ונאמן! אני רוצה שיקשיק את שרשרת הדורות ויחנך גם הוא את בניו לתורה!!! הוא בך חילט צודק. אבל שמעונוא מה פותב הרה"ק מקומראנא צוק"ל על אותם ילדים... הקאמארנער אומר: כל ילד כזה, שפאטגור את הוריו והולך קצת שקם...

מילתא
דבדיחותא

לבני ישראל לא היה זמן להתפיה את הלחם אבל לעשות בו 139 חורים עם מזלג היה להם זמן?!!

יהודי נוחת מטיסה מחו"ל ועובר במסלול הירוק בשדה התעופה, כשמתעניין לולל לא פחות מ-5 מקורים. המוכס עוצר אותו ושואל: "סליחה אדוני, תסביר לי בבקשה מה זה?" מסביר היהודי בנחת: "אני יהודי חרדי", "וצריך מקור אחד עבור מזון בשרי, ואחד עבור חלבי" "נו טוב" אומר המוכס "מסתבר", "אבל זה מסביר רק שניים, מה בנוגע לשאר?" שואל המוכס... "על פסח שמעת?" שואל היהודי, "אני זקוק גם לזוג בשרי וחלבי, עבור חג הפסח" המוכס מגרד את הראש בעצבים ושואל: "ומה לגבי המקור החמישי???" "נו באמת... עונה היהודי "בשביל מקור אחד אתה עושה בעיות?"

הכנת חלוקת מזון לפסח

ברכת האילנות

חברותות ערבי פסחים - כיתות ו' ז'

רבי אלתר מגיע למסיבת אותיות בת"ת

הורים כותבים / ר' עידו טננורצל נ"י

העצה לחוש את מתיקות התורה.

בספר אורחותין למדני מובא: שבאחד הימים התדפק בחור ישיבה בבית הגרא"ל שטיינמן זצ"ל הוא הציג עצמו בפני בית הבית כבחור שאינו אוהב ללמוד ומבקש לדבר אישית עם הרב שטיינמן.

פנה הבחור להרב שטיינמן ושאל: "האם ראש הישיבה אוהב לאכול סטייק?" ענה לו ראש הישיבה: "איני יודע מה זה". הסביר הבחור: "סטייק זה בשר שפורסים אותו לפני הבישול ומטגנים אותו וכו' זה טעים מאוד" ... לבסוף פרץ הבחור בבכי ואמר בכאב: "הרב לא אוהב סטייק ולא רוצה שיתנו לו ואני לא אוהב ללמוד. למה דורשים ממני ללמוד תורה? כמו אב רחום ניסה הרב שטיינמן להיכנס לכאבו של הבחור הניצב מולו ושאל אותו: "דבש, האם הוא מתוק?" כן, השיב הבחור. המשיך הרב שטיינמן: "ואם יאמר אדם שהדבש הוא מר כיצד נתייחס לדבריו של הבחור?" "הוא שקרן! דבש הוא מתוק!" ואולם הרב שטיינמן הפתיע אותו בתשובתו ואמר לו למרות שעל מתיקות הדבש אין עוררין, לא בטוח שהוא שקרן, שכן יתכן שיש לו פצעים בפה והדבש שורף לו..."

המשיך הרב שטיינמן ואמר לבחור: "אינני מכיר אותך אך יתכן שיש לך פצעים בפה ולכן אינך מרגיש את מתיקות התורה. יתכן שיש לך פצעים של דיבורים אסורים כמו לשון הרע ורכילות, ניבול פה וכדומה, וכאשר מטעימים את פיך בדברי תורה אתה חש צריבה במקום לחוש מתיקות.

לתורה ישנה מתיקות שאיננה ניתנת לויכוח וכשם שהכל מודים שהדבש מתוק, כך הלומדים תורה מודים של התורה המתוקה ועריבה. אם מר לך בלימוד התורה, עליך לרפא את פצעך חה ורק אחרי שתרחיק מפך את הפצעים של דיבורים מגונים ואסורים תוכל לחוש בפך את מתיקות התורה.

פינת ההתבודדות

עצות מעשיות מתוך הספר "השתפכות הנפש"

- כי כל מיני מחשבות שיסבב היצר הרע בדעתו וכל מיני מניעות שימנעו כלם יספר לפני השם יתברך ויבקש מאתו רחמים ותחנונים על כל דבר שיעזרהו להיות כראוי לאיש ישראלי באמת
- ועל זה בעצמו יצחק ויתחן לפניו יתברך, שנתרחק כל כך עד שאינו יכול אפילו לדבר ויבקש מאתו יתברך רחמים ותחנונים שיחמול עליו ויפתח פיו, שיוכל לפרש שיחתו לפניו יתברך
- צריך לזה כזיכה גדולה שיזכה לישב עצמו שעה אחת ביום ושיהיה לו חרטת על מה שצריך להתחרט כי לאו כל אדם זוכה לזה.

מסיבת אותיות - ילדי המכינה

חברו עוונותיו של מי שבגנותו דיבר נזקפות לחובתו וזכויותיו שלו עוברות לזכות מי שבגנותו דיבר. כאשר יגיע אותו אדם לפני בית דין של מעלה, יופתע לראות כי הוא נענש על עוונותיהם של אחרים ומתוך כך הוא עשוי לסבור כי שכח את שמו האמיתי. על פי האמור ניתן להבין מדוע תיקנו לומר פסוק זה דווקא בתוך תפילת "אלקי נצור לשוני מרע" שכן כאמור עוון אי ציירת הלשון הוא הגורם לאדם לשכוח את שמו בעולם בעליון ובהזכרה זו רומזים לו שאם ינצור לשונו, לא ישכח את שמו.

זאת תהיה תורת המצורע

כתבו המקובלים (אליה רבה קכב ג') שראוי לאדם להזכיר בתפילת "אלקי נצור" פסוק המתחיל ומסתיים באותיות שבהן מתחיל ומסתיים שמו, ויועיל לו הדבר שלא ישכח את שמו לעתיד לבוא בבואו לפני בית דין של מעלה. את סיבת החשש משכחת השם לעתיד לבוא ביאר "החפץ חיים" (שמירת הלשון ח"ב פ"ז בהגהה) על פי דברי הידועים של ה'חובת הלבבות' (שער הכניעה ז): המדבר לשון הרע על

ממתק לשבת
מפי התלמיד
נתן חיים ברוך נ"י
כיתה ו'

דבר המחנך / הרב דוד הרסון שליט"א

הגדת לבנך וכן בנך. מדוע כה חשובה מצוות והגדת? מדוע השם מצווה על אב ואם להיות מעבירי המסורה? האם לא היה עדיף לתת לילדינו לגלות את דרכם בעצמם? ידועה הדרשה שעשרת הדברות מחולקות לשני תורים, חמש הדיברות הראשונות כוללות את המצוות שבין אדם למקום אנושי השם וכו'. וחמש הדברות שבתור השני, כוללות את המצוות שבין אדם לחברו לא תרצח וכו'. אם כן מדוע אנו מוצאים את מצוות "כבד את אביך ואת אמך" דווקא בתור הראשון? האם כבוד הורים אינו מצווה שבין אדם לחברו? כלומר בין בני אדם? לפני שנענה על כל השאלות הללו נקדים הקדמה קטנה: הנסיון בעולם הזה של האדם לשוב על אבדתו, לגלות מה הוא התיקון הפרטי שנשלח לתקן בעולם הזה (לקמורו"ן קמא קפח ועוד) כמו שכותב מהר"ח"ו בשער הלגולים הקדמה ט"ז: "וגם זה סוד מה שמצינו בתלמוד כי פלוני היה בורר לו מידות אלו, ופלוני היה בורר לו מידות אחרות, כמו שאמרו, שאלו לפלוני במה הארכת ימים, אמר מימי לא עברתי על מידותי וגו' (מגילה כ"ח ע"א), כי כל אחד בורר לו מידות כפי בחינת גלגולו". כדוגמת רבי זושא זצוק"ל שהיה נוהג לומר: "זושא כשתגיע לעולם האמת לא ישאלו אותך מדוע לא היית הנועם אלימלך או משה רבינו, ישאלו אותך מדוע לא היית זושא". אם כן מי הם הדמויות שיעניקו לנו את הכלים לברר את נשמתנו כדי שתזכה לתיקונה? עכשיו נחזור לשאלה מדוע כיבוד הורים נמצא דווקא בתור שבין אדם למקום. תנו רבנן שלוש שותפין הן באדם הקב"ה אביו ואמו אמר הקב"ה מעלה אני עליהם כאילו דרתי בניהם וכדוננו". (קידושין ל', נדה ל"א).

שינוי בגמרא קידושין ל' והלאה: נאמר איש אמו ואביו תיראו ונאמר את השם אלוך תירא ואותו תעבוד השווה הכתוב מוראת אב ואם למוראת המקום. ועוד שם בתוס' ד"ה כבד את השם מהונוך, איתא וז"ל בירושלמי דורש מהונוך כמו מהונוך משמע שהקפיד הקב"ה על כיבוד אב ואם יותר מכבודו. אם כן כמה נוראה המצווה הזו. איזה מעמד מעניק הקב"ה להורים. על שום מה? על שום שהם הביאונו לעולם הזה, כל נשמה ונשמה תהלל ק"ה, על כל נשימה ונשימה, צריך להודות להשם וממה שאנו למדים כעת, אנו מחויבים להודות על כל נשימה גם להורינו מולידינו, לא משנה אם הם אנשים צדיקים או רשעים, לא משנה מה השקפת עולמם ואפילו אם הם כלל לא היו נחמדים וחביבים אלינו. כלומר אב ואם זהו ערך אלוך גמור. ולכן זוהי מצווה שבין אדם למקום ומקומה בתור השני. ההורים תמיד צריכים להשאר בעיני הילדים כערך אלוך, אפילו הוריו רשעים גמורים חייב בכבודם. (שו"ע כיבוד הורים). חייב אדם למצוא בהוריו אפילו רשעים, נקודה, שיהיו בעיניו כגדולי הדור בנקודה הזו (אחרונים).

וכ"כ למה? משום שהשם לא טעה בבחירת הורינו, הורינו הם השותפים המדויקים ביותר של השם לכוון אותנו אל היעוד שלנו, אל מה שמוטל עלינו לתקן בזה העולם. כמה שזוכה לכבוד את הורינו יותר נזכה לשלוות הנפש יותר כדכתיב למען יאריכון ימך, ודרשחז"ל ארוכה ומרפא בעולם הזה ובבא. כלומר מי שחפץ לדעת מה עליו לתקן, עליו קודם כל להסתכל על הוריו מלמטה, ובענוהו, כדכתיב אשא עיני אל ההרים אל תקרי הרים אלא הורים.

עכשיו אפשר לענות על השאלה הראשונה ששאלנו, מדוע מצוות והגדת לבנך כ"כ חשובה. השם לא טעה ששם את הפיקדון היקר ביותר בעולם - הילדים, דווקא בידיים שלנו. אנחנו ראויים, אנחנו מדויקים, אנחנו שותפים מלאים של הבורא ולכן הבורא צידד דווקא אותנו בכלים הטובים ביותר כדי להצליח במצוות חינוך ילדינו, במצוות "הגדת". (בדרך אגב גם למורים יש מעמד אלוך בתור שלוחי ההורים בבחי' שלוחו של אדם כמותו). מי שיזכה לקיים מצוות כבוד הורים בפנימיות, מובטח לו שגם ילדיו יכבדוהו. יהי רצון שזוכה. בברכת פסח כשר ושמח. דוד הרסון

ליקוטי הלכות על הפרשה

וזהו בחינת פסח ויציא מצרים, פי עקר גלות מצרים היה על פגם ארץ ישראל שהיא בחינת פגם האמונה והתפלה והנסים על-ידי ישראל שפאמר אברהם, "במה אדע?" והנה פגם בבחינת ארץ ישראל, שהיא בחינת אמונה וכו' (וכמבאר פל זה הטיב שם בהתורה הנ"ל). ועכשיו בפסח הוא יציאת מצרים וזמן האלה והנסים אשר עשה עמו השם יתברך נסים ונפלאות ומופתים ונוראים ועצומים והוציאנו ממצרים כדי להביאנו לארץ ישראל, פמבאר בפסח פסוקים. וקמו שקטוב, "ואזתנו הוציא משם למען הביא אותנו אל הארץ אשר נשבע לאבותינו". וכן בפסח פסוקים ובכל התורה שעקר יציאת מצרים היה לבוא לארץ ישראל. והכל בשביל האמונה הקדושה כדי לזכות לאמונה שלמה, שזהו עקר הכל. וזה עקר עבודת האדם כל ימי חייו. ובשביל זה פא האדם לעולם הזה כדי לזכות לאמונה, כדי להפיר אותו יתברך, שזהו התכלית מכל התכליתין. וכל עקר יציאת מצרים וזמן תורה וכל האותות והמופתים הנוראים אשר עשה השם יתברך עם אבותינו ועמו מיום יציאת מצרים עד היום הזה בכל דור ודור, הכל בשביל לפרסם אלקותו לידע ולהודיע ולהנדה שהוא השליט, הוא היצר, הוא הבורא יתברך ויתעלה שמו לגנצו, כדי ששזכה לאמונה שלמה באמת:

והנה מבאר בהתורה הנ"ל שאי אפשר לזכות לאמונה פי אם על-ידי אמת, כמו שקטוב, "והיה צדק אזור מתניו ואמונה אזור חלציו". והקשה באהר, הנינו צדק, הנינו אמונה, אלא צדק פי אתחברת באמת אהתבדית אמונה. נמצא, שעקר האמונה היא על-ידי אמת. וכבר בארנו הדברים קצת. ועוד לאלקי מלון לבאר יותר בחסדי ה', פי באמת עקר האמונה הוא במה שאין השכל מבין. פי במה שששכל מבין אינו יקרא אמונה, מאחר ששבין הדבר מדעתו. ואם כן מאחר שאינו מבין הדבר אף יבוא לאמונה. על-כן עקר האמונה הוא על-ידי אמת. פי ראוי להבר דעת מי שיש לו מח בקדקדו ורוצה בתקון נפשו והצלחתו האמתית להסתפל על האמת הטיב הטיב בעין האמת בלי נצחון וקנטור, פי על-ידי נצחון יכולין להפך פל מיני אמת לשקר, חס ושלום. וכל הלשונות שאומרים באמת יכולין להפך ממהפך אל הפך עד אין קץ ותכלית. ואף-על-פי-כן האמת הוא אמת: (ליקוטי הלכות אורח חיים - פסח ז')

נחמן מלמד נ"י - כיתה ו'

במתיקות ועריבות טיב התורה

שלמה המלך עליו השלום אמר בשיר השירים "קווצתיו תלתלים שחורות כעורב" (ה, י"ב) ומבאר המדרש (ויק"ר י"ט ג') שגם דברים אלו, נגעים וכדומה שהם בבחינת שחורים, כעורים לכאורה, הריהם לפני הקדוש ברוך כ"עורב" לשון עריבות ומתיקות, כדכתיב "וערבה לדי מנחת יהודה וירושלים" (מלאכי ג' ד') ומשל להמשיל מדוע אכן מתוקים אכן מנחת דברים אלו לפני המקום. מעשה בן מלך שהיה עורו עדין ורגיש מיום היוולדו, והכל נשתוממו למראה עורו הצח והמינח.

והנה פתאום חלה הוא באבעבעות רוח, ועורו המיוחד הפך למוזר במראהו מחמת רגישותו הנודעת. מייד קרא המלך לטוב שברופאי הממלכה, והלה נזרז למושחו במיטב המשחות המיוחדות לעורך זך שכזה. ובעת שרה המלך את הנסיך העדין משוח במיטב המרוקות, שמח הוא עד מאוד, ביודעו שעתה נמצא בנו בתהליך הריפוי וההחלמה, כמו כן שמע הוא מהרופא את הידע והתבונה הכיצד להישמר להבא. כמו כן, הקב"ה מלמדנו תורת הנגעים, להשכיל את בניו החביבים על מה הם באים ובמה הם מתרפאים, וזוהי מעלתה של תורת נגעים בעריבות ונשיאת חן המיוחדת לפניו.